

syntagen til alle Sider, og der vil sikkert blive rettet mange Henstillinger til den højtærede Undervisningsminister om at tage haade det ene og det andet i Betragtning. Ogsaa jeg kommer med et Ønske.

I den Anledning vil jeg gerne sige et Par Ord om Religionsundervisningen i Skolen under den nye Ordning. Den Plads, som den faar under det nye System, vil naturligvis blive afhængig af de Medlemmers Synspunkter, som bliver sat ind i Skolekommissionen, og jeg vil da gerne henstille til den højtærede Undervisningsminister, at han vælger saadanne, for hvem det ikke er ligegyldigt, hvilken Plads Religionsundervisningen faar, og i alt Fald ikke saadanne, som ønsker den skudt helt til Side. Det er udtrykkelig blevet udtalt af den radikale Ordfører i det andet høje Ting, at det radikale Parti ikke ønsker Religionsundervisningen borttaget fra Skolen, og jeg ønsker her at understrege disse Ord. Vort Partis Program har aldrig indeholdt nogen Fordring om konfessionsløs Skole, og vi nærer intet Ønske om en saadan. Hvad vi derimod ønsker og forlanger, er, at Lærerne maa komme til at staa frit overfor dette Fag, og at Forældrene maa faa Lov at fritage deres Børn for Faget. Vi mener nemlig, at de Forældre, som vil foretage et saadant Skridt, staa i et saa bestemt Modsætningsforhold til Kristendommen, at de vil modarbejde og rive ned paa det, som Børnene lærte i Skolen, og der vilde derved forvoldes Skade. Personlig mener jeg, at Undervisning i Kristendoms-kundskab er af stor Betydning for Børnene og Ungdommen. For det første, fordi Kristendommen — det tror jeg, enhver maa indrømme — for den enkelte er en positiv Lykke, og dernæst, fordi den, taget paa den rette Maade, giver moralsk Ballast og høje Maal, og endelig, fordi det praktisk set er nødvendigt at have positive Kundskaber om en Aandsretning, der har en saa gennemgribende Betydning. Af disse Grunde haaber jeg, at den højtærede Undervisningsminister i sit Valg af Medlemmer til Skolekommissionen vil have sin Opmærksomhed henvendt paa, at det bliver saadanne, der har Forstaaelse af Religionsundervisningens Betydning.

P. Bojsen: Naar jeg har begæret Ordet, er det blot, fordi jeg vilde fremkomme med, jeg maatte maaske have Lov til at sige, en beskeden Indsigelse mod en Ytring af den højtærede Minister. Det fore-

kommer mig, at den højtærede Minister skildrede den danske Folkeskoles Tilstand temmelig mørkt; saa vidt jeg hørte, brugte han det Udtryk, at vor Folkeskole med Hensyn til sine Resultater er ringere end vore Nabolandes. Vore Nabolande maa jo være Norge, Sverige og Tyskland; men jeg har aldrig vidst, at Oplysningen i vort Land for Tiden skulde være ringere end i noget af de nævnte Lande. Der blev ogsaa fra en anden Side i Gaar sagt, at det var gaaet tilbage med vor Skole. Jeg tror, at det er ganske forkert, thi jeg tror, at der er sket en overordentlig stor Fremgang indenfor vor Folkeskole. Jeg er saa gammel, at jeg kan huske en Tid for to Menneskealder siden, da man traf en Mængde Mennesker i vort Land, som ikke kunde skrive deres eget Navn. Naar de skulde underskrive et Dokument, stod der under deres Navn: „m. f. P.“, med ført Pen. Det var et bedrøveligt Resultat af Skoleundervisningen. Naar man nu betænker, at Tilstanden i vort Land er saadan, efter hvad jeg har hørt fra Folk, der har statistiske Oplysninger om den Slags Ting, at der i Danmark holdes flere Blade end i noget andet Land, i Forhold til Indbyggerantallet naturligvis, er dette dog et Vidnesbyrd om, at Folkeskolen har udrettet noget. Folk vilde jo i Almindelighed ikke holde en Avis, naar de ikke forstod at læse den, og at saa mange Mennesker i vort Land baade kan læse og forstaa, hvad de læser — det er jo Hovedsagen —, er et Vidnesbyrd om, at Folkeoplysningen ikke staa paa saa lavt et Trin endda. Jeg vilde nødigt have, at den Kommission, der nu skal arbejde, skal ligesom leve paa den Forestilling, at Oplysningen er saa og saa ringe i vort Land, og at nu skal vi til at lave noget helt nyt.

Det ærede 16de tingvalgte Medlem (Trier) omtalte en meget lang Række af Spørgsmaal og meget interessante Spørgsmaal, men jeg synes, at han byggede paa den Forudsætning, at vi skulde begynde paa bar Bund med Indretningen af vort Skolevæsen. Jeg mener nu, at vi skal bygge paa det, der er. Vi skal ikke prale af Tilstanden — derfor kaldte jeg det ogsaa en beskeden Indsigelse fra min Side —, men vi skal søge at forbedre det, som vi har, og jeg vilde ønske for denne Kommission, at den vil have Opmærksomheden henvendt paa de Punkter ved vort Skolevæsen, som kunde trænge til en Forbedring. Og siden jeg nu har faaet Ordet, kunde jeg have Lyst til at fremdrage en enkelt Reform, som jeg mener er i høj Grad paatrængende. Vore Lærere sidder for Øjeblikket under meget trange